

HAGELKANONNEN

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Zijn die er nog? Hagelkanonnen? Ja zeker wel, maar niet meer zo veel als tientallen jaren geleden. Toen hoorde je het gedonder van de kanonnen een heel fruitseizoen lang. Want het Zeeuwse fruit moest immers beschermd worden. Zeker vanwege de toenmalige spreuk: **“eet Zeeuws fruit, dag in, dag uit.”** Dus moesten de kersen, aardbeien, appels, peren, stekelbeiers, frambozen en wat we nog meer te pruimen hadden op een afdoende wijze beschermd worden tegen het snoepgrage gevogelte. Want dat kon niet genoeg krijgen van al het lekkers en sappigs wat deze voortbrengselen van onze fruitcultuur ons verschaften. Je zou bijna zeggen “vogels zijn ook mensen”, om aan te geven dat deze gevederde aardbewoners ook hun voorkeuren hadden. Juist daarom werden er onder meer hagelkanonnen ingezet om de fruitplukkers in staat te stellen om de gezonde Zeeuwse producten in grote aantallen uit de bomen te krijgen.

Heel wat scholieren en gepensioneerden trokken 's morgens vroeg naar de vele boomgaarden op Zuid-Beveland om daar voor een niet al te overdadige beloning de kilo's van het gezonde snoepgoed van de bomen te krijgen en in de daarvoor bestemde manden te deponeren. Hoe meer kilo's iemand trok, des groter was de beloning die aan het eind van de week in ontvangst kon worden genomen. En hoe kleuriger het 'jonge fruit' er ook uit zag, die verdiensten werden toch 'zwart' betaald. Totdat 'vadertje staat' in de gaten kreeg dat er in die sector van het fruitleven heel wat omging en het plukgeld wit verklaarde. Daardoor liep de animo om nog te gaan trekken flink terug. Bovendien was het niet altijd even prettig om vlak bij zo'n 'donderaar' urenlang aan het plukken te blijven en er niet doof van te worden. In die tijd had het plukken ook nog iets romantisch, maar die romantiek is in de loop der jaren verdwenen en nu gaat het vooral om geld verdienen.



De concurrentie was groot, want in allerlei buitenland worden nu ook kersen en aardbeien en appels en peren geteeld die hier ook nog eens goedkoper worden aangeboden dan de eigen streekweksters. De kwaliteit en het lekkere van die exoten is over het algemeen minder, maar hier kun je met een variant op een bekend gezegde zeggen: “geld verzoet de smaak”. En dus moesten de heren fruitelers aan de bak om manieren te vinden het fruit tegen allerlei kwalijke invloeden van buitenaf te beschermen en er ook nog een goede prijs voor te krijgen. Zo kwamen dus de hagelkanonnen in zicht. Die hebben de strijd lang volgehouden. En of het echt helemaal geholpen heeft is door de wetenschap nog steeds niet bewezen, maar veel fruitopkwekers geloofden er heilig in en wilden zo'n kanon kunnen afvuren als er hagel dreigde.

Die apparaten maakten echter flink wat lawaai en daar konden sommige fijnbesnaarde oren niet tegen. En omdat we in dit land nu eenmaal alles willen regelen, moet er nu toestemming gevraagd worden om zo'n apparaat in je eigen boomgaard te kunnen plaatsen en enkele keren per jaar te mogen afschieten. En dan volgde er een proces van aanvragen, talloze formulieren invullen, publiceren, bezwaar maken, hoorzittingen houden en dan hopelijk toestemming krijgen of niet. Dan bleek aan het eind van de rit dikwijls dat de regels met elkaar in strijd waren en trok en trekt de rechter er weer een streep door.

Nieuw overleg en dan zijn er weer natuurclubs die bezwaar hebben, omdat enkele keren per jaar de rust in een polder wordt verstoord ter wille van een goed belegde boterham. Die clubs willen in feite niet dat de fruitmensen geen schade lijden door het weer. En zij verbieden de overheid als het ware om die fruitmannen toestemming te geven om bij dreigende hagel hun kanonnen in stelling te brengen. Kijk en dat begrijp ik niet. Wat is er nu tegen een eerlijk Zeeuws groen en bio gekweekte appel of peer, kers, stekelbeier of framboos, die met wat gedonder is opgegroeid en daarvan blosjes op zijn of haar wangen heeft gekregen ons gezond houdt? En wie beslist er nu eigenlijk? De gemeente of de

natuurclub? Ik dacht de eerste, want ééns in de vier jaar kiezen we daarvoor toch mensen in een raad?

Van mij mogen ze, die hagelkanonnen. Liever dan de kanonnen die overal ter wereld op vreedzame lieden worden gericht om te voorkomen dat die een menswaardiger bestaan krijgen.

Ik zou zeggen: “liever een hagelkanon achter (in) mijn tuin dan een echt kanon gericht op arme sloebers.”

Augustinus